

РЕШЕНИЕ

№ 8429

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **509** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.63в от ЗАНН.

С Решение № 4651 от 24.10.2024 г., постановено по НАХД № 3932/2024 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 23-4332-033536/16.01.2024 г., издадено от издадено от Началник група в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на В. Б. Б. от [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.6, ЕГН: [ЕГН], за нарушение на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят Б., който с касационна жалба, подадена в срок чрез адв.Б., обжалва същото. В жалбата се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован. От настоящия Съд се иска да отмени касираното решение и да отмени оспореното постановление, както и да присъди на касационния жалбоподател разноските по делото. В с.з. касаторът чрез процесуалния си представител адв.Б. поддържа жалбата, навежда оплакване за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, а именно недопускане на обяснения от страна на нарушителя. Оттегля искането си за присъждане на разноски. Ответникът по касация - Началник група в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, не се явява, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна. Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните съображения :

Релевантните по спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на Съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от Съда фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства. Същите са подробно обсъдени в мотивите на първоинстанционното решение и от тях се налага безспорният извод, че касаторът е извършил вмененото му във вина административно нарушение.

От писмените доказателства, събрани по административнонаказателната преписка, безспорно се установява, че на 30.12.2023 г. около 15:40 ч в [населено място], по [улица] касационният жалбоподател В. Б. Б. е управлявал лек автомобил Фолсваген Поло, рег.№ СВ 6642 МХ с посока на движение от [улица] към [улица]. Водачът е бил спрял за проверка пред №101, в 16:15 ч от екип на ППГ.303, като в хода ѝ е установена самоличността на водача. Установено е, че водачът е сам в автомобила. На същия е предоставена възможност да бъде изпробван с техническо средство - дрегер за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Касационният жалбоподател отказал да стори това, поради което му бил съставен талон за медицинско изследване № 01500392/30.12.2023 г. за ВМА-С.. Водачът не е дал кръвна проба за медицинско изследване.

За горното деяние е съставен АУАН сер.ГА, № 114267/30.12.2023 г., в който за нарушение е квалифицирано по чл.174, ал.3, пр.2 ЗДвП, като в АУАН не били вписани възражения. Срещу АУАН не е подадено възражение.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното пред СРС наказателно постановление, с което на касационния жалбоподател са наложени две административни наказания: глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от две години на основание чл.174, ал.3, предл.2 ЗДвП.

Описаните обстоятелства са установени с докладна записка, представляваща официален документ, съставен от длъжностно лице при изпълнение на службата му. Доказателствената сила на същата не е оборена в хода на съдебното производство. В ДЗ се съдържат сведения на длъжностно лице-очевидец на нарушението, който непосредствено е възприел събитията, разиграли се пред очите му. Освен това доказателствената сила на АУАН последния, закрепена в нормата на чл.189, ал.2 ЗДвП, не е оборена, като следва да се има предвид, че редовно съставените актове по закона се ползват с доказателствена сила до доказване на противното. Законовата норма предвижда обрната доказателствена тежест, според която административнопревлеченото лице следва да обори констатациите в акта. С така разписаната в закона доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил.

При разпределение на доказателствена тежест между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху

наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото по същество, като потвърди, измени или отмени НП, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление. Точно такъв е настоящият случай.

Не се установява да е допуснато съществено процесуално нарушение в хода на съдебното производство, изразяващо се в недопускане на обяснения от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че в производството пред районния съд същият е имал качеството жалбоподател, доколкото е оспорил издаден от административнонаказващия орган правораздавателен акт. Пред АНО се развива опростено състезателно производство, тъй като от една страна той е сезиран с повдигнато административнонаказателно обвинение чрез съставения АУАН, а от друга страна административнопривлеченото лице може да подаде възражение срещу констатациите в акта, както и да поиска събирането на доказателства и експертизи. На практика издаденото НП представлява завършек на производството пред наказващия орган и след края на това производство адресатът на постановлението вече няма качеството на обвиняем. Нормата на чл.249, ал.4, т.1 НПК визира съществено нарушение на процесуалните правила единствено спрямо обвиняемия, но не и по отношение на жалбоподателя.

Не са налице разминавания във фактическата обстановка по случая, които да предизвикат отмяна на издадения административнонаказателен акт. Съдът е дал отговор на спорните въпроси по делото, като не е допуснал нарушения при събирането на доказателствата. Правилно Съдът е кредитирал събраните по делото свидетелски показания. Същите не противоречат нито едно на друго, нито на писмените доказателства по преписката.

Неоснователен е касационният довод, свързан с прекалено малкото според касатора време, което му е било предоставено за отиване в лечебно заведение за провеждане на изследване. Редът за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, е уреден в Наредба № 1 от 19 юли 2017 г., издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Нормата на чл.6, ал.6, т.2 от наредбата задължава контролния орган да връчи на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи. Сравнително кратките срокове са продиктувани от необходимостта да се установи действителното положение във връзка с концентрацията на въпросните силнодействащи вещества. В случая срокът на

явяването е определен на 40 минути, с което законовият срок е спазен.
Констатираното нарушение е подведено под санкционната норма на чл.174, ал.3 ЗДвП, която предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Нормата съдържа едновременно и задължение за извършване на указаната проверка по поръчение на контролния орган, и състав на административното нарушение, за което е предвидена законовата санкция. В случая словесното описание на нарушението съответства на хипотезата на разглежданата правна норма. Ето защо не може да се приеме, че правото на защита на административнонаказаното лице е нарушено. В. е изводът на първоинстанционния съд, че за съставомерността на деянието по чл.174, ал.3 ЗДвП е достатъчно водачът на МПС, след като е бил поканен да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества, да е отказал да му бъде направена такава. В случая такъв отказ е налице, като наред с това лицето не е дало и кръвна проба за медицинско изследване.

Издаденото НП е законосъобразно и правилно е било потвърдено. Предвид изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК и чл.63д от ЗАНН Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4651 от 24.10.2024 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 3932/2024 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.